

Chlodovechs droom

Na lang oefenen had Chlodovech zich de kunst van het dromen meester gemaakt. De stad waar hij als speelbal van het lot al zo vaak was beland, kon hij dankzij een grotere controle over zijn gedachten, voor het eerst bezoeken als een reiziger en als een door weinig zorgen bezochte lanterfanter die lukraak steegjes en pleinen kan aandoen zonder zich ook maar een ogenblik geïntimideerd te voelen. Zacht grommend van genoeg begaf hij zich naar het grote plein in het midden van de stad. Een statig gebouw in het midden intrigeerde hem al enige tijd. Eerder had hij er curieuze flitsen van opgevangen. Soms had hij er zelfs even naar kunnen kijken, maar dan werd hij weer weggetrokken door krachten die zijn vermogens te buiten gingen. Nooit eerder had hij het zomaar kunnen betreden, maar nu zou dat veranderen. Met een rustig gevoel van overwinning, zoals een schaakgrootmeester die door kalm en rustig overleg zijn eerste triomf in de wacht sleept, beklom hij het maanstenen bordes dat naar de ingang leidde.

Daar keken vanaf hoge dubbele deuren, ineengevlochten demonenkoppen hem bars en ondoorgrondelijk aan. Maar zodra hij dichterbij kwam, weken ze vaneen, alsof hij werd verwacht. Chlodovech voelde dat hier een eenmalige gelegenheid was die hij niet voorbij mocht laten gaan. Hij kon geen geduld opbrengen voor de schimmige poortwachter die opdook en om een wachtwoord lispelde, ook al omdat de verschijning geen kracht uitstraalde en louter decoratief leek. Op goed geluk deed hij een stap naar voren. Zoals hij min of meer had verwacht, kon hij er zo doorheen lopen. Het fantoom verdween zonder enig geluid of spoor, als kringeltje rook. Toen het lichte waas was opgetrokken, zag Chlodovech een schaars verlichte gang, belegd met vaag iriserende tapijten die het geluid van zijn voetstappen opslochten. Aan het einde bereikte hij opnieuw dubbele deuren, strenger getoonzet dan de eerste. Hij klopte, een gedempte gong weergalmde. Een kier verscheen en een hoofd met grote brillenglazen dat hem slaperig aankeek.

“Mmmm?”

“Naar binnen!” sprak Chlodovech.

Bedeest week het ventje aan wie het hoofd toebehoorde uit en liet de dolende vorst door. Hij betrad de centrale zaal van het grote gebouw op het plein, waarvan hij nu pas de functie zag. Eindeloze rijen vergulde folianten, goudleren banden, incunabelen verloren zich in een fijne nevel die het einde van de ruimte aan zijn oog onttrok.

Liefst wilde hij direct de ongeziene, wonderbaarlijke banden en boekrollen inkijken die zich hier uitstrekten zo ver het oog reikte, maar een nauwelijks waarneembaar gerucht verstoorde hem. Hij draaide zich met een ruk om, de bibliothecaris stond pal achter hem. Al ben ik koning en al is het in mijn eigen droom, bedacht Chlodovech, hier ben ik toch te gast. Hoffelijk boog hij zich naar de kleine man en vroeg:

“Waarde geleerde, in welke ruimte bevind ik mij?”

“Dit is de zaal der nooit uitgegeven boeken heer, onderafdeling der Akashakroniek. Alhier leit het ongeboekstaafde verhalenerfgoed der mensheid waar Heer Lure onze gedachten beheert.”

Clodovech knikte kort en blies het stof van een werk dat hij behoedzaam ontrolde. Ongeëvenaard schoon, zoals alleen al dit eerste blad verlucht was. Hij dacht na: “Ik moet uitkijken met gesprekken. Bijna had ik gevraagd of dit echt is. Ik slikte het in, maar het is al gedacht.” Chlodovech keek weifelend op van het kunstwerk en zag de wanden licht wankelen, aan de rand van zijn blikveld leken er spookachtige gaten in te vallen. Naarmate huiver hem beving, werd het erger. Lambriseringen gingen wapperen en wiebelen als gordijntjes. Hij sloot zijn ogen, nam krachtig adem en stelde zich de zaal voor als solide en degelijk, vervuld van eeuwige kracht en helder als bij dag verlicht. Hij opende zijn ogen. De fijne mist was weg en in een zee van fonkelende lampjes glansde het boekenrijk hem toe. Een mat zonnetje scheen door de druppelvormige okeren glazen in de mozaïeken plafonds. De bibliothecaris sprak: “Heer Chlodovech, dank voor uw mentale restauratiewerkzaamheden.”

“Hoe kent hij mijn naam?” dacht Chlodovech. Hij voelde wrevel. Hoe kan een mens in alle rust wijsheid vergaren, als er voortdurend een bemoeial in je nek staat te hijgen?” Zijn oog viel op een machtig, verweerd boek dat naar voren stak uit een rij vlakbij. De runen op het hertenleren omslag zeiden: “Historie der Chaëten en hun Veste”. “Dat moeten onze Chatten zijn”, dacht Chlodovech, “mijn verre voorouders. Wat weten wij van hen? Niets...”

Gretig trok hij het boek los, wat een fikse stofwolk ontketende die wijd uitwarrelde rond zijn handen, zijn armen en zijn hoofd. Chlodovech spande zich in om niet te hoeven niezen. Hij voelde de druk van tienduizenden prikkelingen tot diep in zijn bronchiën. Zijn lichaam trok zich krampachtig samen in een poging de nies te stoppen. Vergeefs. Een nies gelijk een donderslag galmde door het broze vertrek. Wijd sperde hij zijn ogen open om deze fraaie vluchtigheid te vangen, maar helaas. Onder het geweld van de nies waaierden de tere bladzijden in duizenden snippers

uiteen. Andermaal voer een wind door het vertrek. Alles wiebelde, of hij keek door bewegend water. Vanuit zijn ooghoek zag hij de vileine lach van de bibliothecaris.

Chlodovech was een van de bekwaamste dromers van zijn tijd. Daarom mocht hij zich Heer van Dromen noemen. Maar hij was ook een onstuimig mens bij wie zelfbeheersing geen aangeboren eigenschap was. Met veel oefening en geduld was hij ver gekomen. Alleen als hij gevangen werd door een list, was hij nog altijd niet in staat om zijn woede te kooien. Die greep op zich als een lopend vuur en overweldigde zijn geest. Terwijl dit gebeurde, groeide het schriele mannetje uit tot een reus. Achter hem verscheen een sterrenhemel, terwijl de wanden van de bibliotheek definitief in nevel opgingen, en ook de nevel verdween. De bril van de bibliothecaris loste op. Het weifelende gezicht veranderde in de nobele en krachtige trekken van een heerser die kleur kregen, levend werden en een hooghartige, neerbuigende uitdrukking aannamen. Chlodovech hoorde de schallende lach van Heer Lure, wiens scharlaken tovenaarsmantel vol hemellichamen boven hem uittorende.

“Vermete!e, als gij ooit weer de Kronieken wilt raadplegen, begeeft u zich dan eerst onder de kleuters en win hun bezonken oordeel in. Zij tonen meer beheersing dan u. Rust uit heer, en word sterk!” Onder daverend gelach klonk een tweede gong.

Met een bulderende nies werd Chlodovech wakker. Het stof uit zijn kleren schuddend liep hij nors de nevelige ochtend in. “Wodan, sta mij bij”, prevelde hij terwijl hij zijn bedienden van zich afschudde. “O voorouders, mijn Chaëten, zijt ge alleen te vinden in een verkruimeld boek waarvan ik gisteren droomde?”

Direct nadat hij zijn slaaptent uitliep, dromde zijn hofhouding om hem heen. “U hebt lang geslapen heer, de tijd dringt.” “Ja, ons Raadsbesluit komt” antwoordde hij. “Maar pas als de zon rijst boven gindse boomtoppen. Eerst zal ik mij verstaan met de geesten van deze plaats.” Met die woorden liep hij het Odenwoud in en niemand volgde hem, want iedereen wist dat een heerser als hij die zich verstaat met de hogere machten, niet gesteld is op pottenkijkers.

Met krachtige, verende tred liep hij de dampige groene schemer in van de massieve woudrand. Diep snoof hij de varenachtige boslucht op. Verende kleurige mossen groeiden hier; hij stampte om te zien hoe diep ze groeiden. Ineens begaf hun stevigheid het. Chlodovech duikelde met een verbaasde uitroep omlaag. Even vreesde hij gespietst te worden, maar hij kwam zacht neer. In de schemering keek hij rond en schreeuwde van schrik. Hij lag in een graf! Maar dit waren oude doden. Hun kleding was allang vergaan en zelfs hun botten waren dat. Toch lagen ze hier nog. Boomwortels hadden zich gevoed met gebeente en dezelfde vormen

aangenomen. Overal blonken goud en edelstenen; opsmuk van edellieden, aanvoerders van hun volk. Op een hanger herkende hij symbolen van thuis, van lang geleden. Een inscriptie op een ring die hij met moeite ontcijferde zei: Hadgander, koning der Chaëten.